

Szellem-e, hogy ezt fejtegetem: miről kell hallgatni? Megvan-e az már készen, s baj-e, ha megvan?

Ha ez se szellem, ez sem „a” szellem, mi a szellem (a félálomhoz képest)? Létezésem a szellem, mintha...

...mintha Hamletnek nem is apja szelleme volna a szellem, hanem ő maga?

De ez, ugye, a romantikus-tárgyias „Az Élet Álom” felfogás (felszínes ügy!) megfelelőjének látszhat (rémellhet).

Elmondani valamit: nincs értelme?

Elmondani valamit: hogy az ne legyen, „nem történt semmi”? (A szellem jegyében?!)

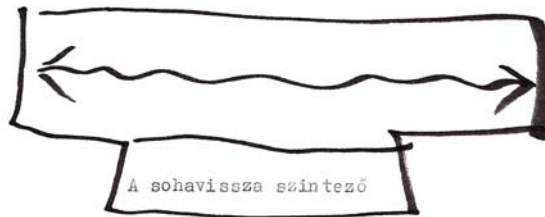
Nem elmondani: akkor nem történt tényleg semmi?

Ezek közötti értőterben van a mű.

A mű az elmondást célozná meg. A lehetetlent? Ha erre ésszel rájövünk, miért mégis az összes igyekezet?

Ez felesleges filozofálás így?

Mert nincs egy hangulatos, jó kis zenés műsor, melynek hullámain... mint Hérakleitosz:

folytatása következik...

